

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Ένα πολύ ασυνήθιστο θύμα δολοφονίας

I

ΚΑΘΕ ΝΥΧΤΑ επί πολλές εβδομάδες με φανταζόμουν να στέκομαι εδώ περιμένοντας. Μα σήμερα, τη Δευτέρα 24 Απριλίου 1972, είμαι στ' αλήθεια εδώ, για πρώτη φορά.

Το ρολόι μου λέει έντεκα παρά δέκα. Η βραδιά είναι ερεβώδης και υγρή. Όμως η βροχή απλώς εντείνει την έξαψή μου. Φεύγοντας από το σπίτι, ακόμα έτρεφα αμφιβολίες αν μπορούσα να το κάνω. Ύστερα, τη στιγμή που στάθηκα επιτέλους εδώ μονάχος στον άνεμο και στη βροχή, όλες οι αμφιβολίες σκόρπισαν από τον νου μου. Η διατύπωση ήταν πιο ταιριαστή απ' όσο κατάλαβα αρχικά. Χασκογελώ μόνος μου. Πάντα ήξερα ότι μου κόβει πιο πολύ απ' όσο νομίζει ο κόσμος.

Στον δρόμο υπάρχει πιο λίγη κίνηση απ' όσο περίμενα. Στέκομαι εδώ περιμένοντας κοντά στα δέκα λεπτά και δεν έχω δει ψυχή, κι έχουν περάσει μόνο δύο αυτοκίνητα. Κανένας δεν θα μας δει όταν έρθει η στιγμή. Και η βροχή θα ξεπλύνει ό,τι τυχόν ενδείξεις αφήσω στην άκρη του δρόμου.

Το κορμί μου ριγεί από την προσμονή. Εγώ, που υπό φυσιολογικές συνθήκες νιώθω λιγάκι νωθρός ακόμα και τα πρωινά, τώρα νιώθω πιο ξύπνιος από ποτέ, παρ' όλο που είναι αργά. Θα το έκανα απόψε ακόμα κι αν ήξερα ότι αύριο θα με έπιαναν. Το νιώθω όλο και περισσότερο σαν καθήκον, κάτι σαν ένστικτο που υπήρχε ανέκαθεν εκεί. Ή ακόμα σαν θεϊκή αποστολή που πρέπει να εκτελέσω πριν μπορέσω να επιστρέψω στην καθημερινή ζωή μου. Απλώς πρέπει να φανώ δυνατός. Και μετά, θα πρέπει να είμαι σβέλτος και να έχω το μυαλό μου καθαρό για να αποφύγω τη σύλληψη.

Ακόμα δεν μπορώ να δω κανέναν στο σκοτάδι, αλλά ακούω τα βήματά της. Από τότε που ήμουν παλληκαράκι είχα άριστη ακοή και το ταλέντο να θυμάμαι τα βήματα των ανθρώπων. Όταν ήμουν δυο χρονών, καταλάβαινα τον παππού και τη γιαγιά μου στον δρόμο από το μπαλκόνι του διαμερισμάτος τους στον πρώτο όροφο. Κι αναγνωρίζω αμέσως τα βήματά της. Είναι της νεαρής την οποία περιμένω. Είναι όμορφη αλλά ψυχρή. Μια γυναίκα όλο φλογερές υποσχέσεις, με καρδιά από πάγο. Από τις κοπέλες που μάλλον ξεχνούν να κουμπώσουν τα πάνω κουμπιά στην μπλουζα τους, που τους αρέσει να τις προσέχουν οι άντρες αλλά δεν έχουν την πρόθεση να τους αφήσουν να δουν κάτι περισσότερο.

Στέκομαι εδώ περιμένοντας να σκοτώσω μια από αυτές τις γυναίκες που αγαπούν μόνο τον εαυτόλη τους. Να γιατί δεν νομίζω ότι δικαιούται να ζει. Έχω επίγνωση του γεγονότος ότι το θέμα δεν αφορά αυτήν – αφορά καθαρά εμένα και το δικό μου συμφέρον. Υπό αυτή την έννοια, έχω ανακαλύψει τον εαυτό μου εδώ και πολύ καιρό. Και τώρα μένει να δούμε αν αυτό θα το καταλάβει κανένας άλλος.

Αρκετές φορές, και πιο πρόσφατα την Παρασκευή, την άκουσα να λέει ότι σχεδόν πάντα παίρνει αυτό τον δρόμο ανάμεσα στις έντεκα παρά τέταρτο και τις έντεκα παρά πέντε τις Δευτέρες. Προφανώς απόψε έχει καθυστερήσει. Στις μέρες μας οι άνθρωποι είναι τόσο αναξιόπιστοι, ειδικά οι κοπέλες. Τώρα είναι έντεκα παρά τρία, και ακούγοντας τον ήχο από τα γοργά βήματά της να πλησιάζει, τη βλέπω επιτέλους να ξεπροβάλλει από το σκοτάδι, περίπου είκοσι μέτρα παραπέρα.

Το βήμα της επιβραδύνεται – επειδή με έχει δει να στέκομαι εκεί, κι έχω απλώσει το χέρι για να τη σταματήσω.

Ήδη πριν από μερικές εβδομάδες σχεδίασα τι θα συμβεί. Πρώτα θα σταματήσει για μια στιγμή. Ύστερα θα ταραχτεί και θα αναρωτηθεί τι συμβαίνει. Ύστερα θα με αναγνωρίσει. Και θα χαλαρώσει λιγάκι, ίσως μάλιστα καταδεχτεί να πει κάτι ασαφές και συγκαταβατικό. Μαντεύω ότι δεν θα δείξει την παραμικρή φαντασία και απλώς θα ρωτήσει γιατί στέκομαι εδώ. Ύστερα θα συλλάβει την πραγματικότητα και τη φρίκη της κατάστασης – όταν θα είναι αρκετά κοντά για να δει μια διαφορετική έκφραση

στο βλέμμα μου. Γρήγορα θα καταλάβει γιατί στέκομαι εδώ. Τότε όμως θα είναι πολύ αργά.

Είναι ψηλότερη από μένα. Νιώθω συχνά ότι με κοιτάζει αφ' υψηλού όποτε συναντιόμαστε. Αλλά είμαι πολύ πιο δυνατός και πολύ καλύτερα προετοιμασμένος. Θα βάλω τα χέρια μου γύρω από τον άσπρο, μαλακό λαιμό της πολύ πριν προφτάσει να τσιρίξει ή να προβάλλει αντίσταση. Και μετά το μόνο που θα έχω να κάνω είναι να σφίξω. Θα σφίγγω και θα ξανασφίγγω όσο πιο δυνατά και γρήγορα μπορώ, μέχρι τη στιγμή που θα κείτεται νεκρή στα πόδια μου. Έπειτα θα απομακρυνθώ ήρεμα και θα κρυφτώ στην ανθρωποθάλασσα της πόλης.

Κοντοστεύεται. Κάνω δύο βήματα προς το μέρος της και σηκώνω το κεφάλι, για να δει το πρόσωπό μου.

«Α, εσύ είσαι. Τι γυρεύεις εδώ τόσο αργά το βράδυ;» λέει.

Η φωνή της είναι λιγότερο συγκαταβατική και πιο ανήσυχη απ' όσο περίμενα. Νιώθω ένα ίχνος συμπόνιας – τα τελευταία ψήγματα αμφιβολιών. Κοιταζόμαστε για μια στιγμή. Αλλά είναι πολύ αργά – τόσο γι' αυτήν όσο και για μένα. Βλέπω ότι το καταλαβαίνει αμέσως μόλις απλώνω τα χέρια μου.

Δεν ουρλιάζει. Μόνο στέκεται δίχως να βγάλει άχνα, στήλη άλατος, ενώ τα χέρια μου σφίγγονται γύρω από τον λαιμό της και ζουλάνε όλο και πιο δυνατά. Για μερικά δευτερόλεπτα νιώθω το ζεστό χνώτο της στο πρόσωπό μου. Ύστερα κόβεται δίχως προειδοποίηση. Ξαφνικά σωριάζεται κάτω, λίγο πιο γρήγορα απ' όσο περίμενα.

II

«ΑΓΚΝΕΣ ΧΑΛΒΟΡΣΕΝ», είπα. Οι άλλοι δύο δεν απάντησαν. Ήταν πέντε λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα, ο αέρας βαρύς από τη βροχή, και η ατμόσφαιρα στον δρόμο του Χουβσέτερ καταθλιπτική.

Ο αστυφύλακας στα δεξιά μου έριξε μια γρήγορη ματιά στη φοιτητική ταυτότητα που κρατούσα και ένευσε. Η ταυτότητα έλεγε ΧΑΛΒΟΡΣΕΝ, ΑΓΚΝΕΣ, με κεφαλαία γράμματα. Η φωτογραφία έδειχνε τη γυναίκα που κειτόταν άψυχη ανάμεσά μας. Η γλώσσα της, που στη φωτογραφία δεν φαινόταν, ήταν κάπως με-

λανή και ξεπρόβαλλε από το στόμα της. Όμως τα γαλανά μάτια και τα ξανθά μαλλιά που έφταναν ως τους ώμους ήταν ίδια, και το κολιέ ήταν κι αυτό το ίδιο – όπως επίσης η μικρή κρεατοελιά ψηλά στο δεξί μάγουλό της.

Η Άγκνες Χάλβορσεν ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στην άκρη του δρόμου και μας κοίταζε με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά. Δεν φορούσε κάποιο καπέλο στο κεφάλι, μα φορούσε μακρύ πράσινο αδιάβροχο. Ένας ασημένιος σταυρός βρισκόταν στο λακκάκι του λαιμού της, και λίγο πιο κάτω διέκρινες μια άσπρη μπλούζα. Κάτω από το πράσινο αδιάβροχο φαινόταν μια μαύρη φούστα που έφτανε ως τον αστράγαλο. Η νεκρή ήταν ψηλή και προφανώς πάρα πολύ όμορφη. Μου φάνηκε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τα ρούχα της, αλλά το εκνευριστικό ήταν ότι δεν μπορούσα να το εντοπίσω.

Σύμφωνα με τη φοιτητική ταυτότητά της, η Άγκνες Χάλβορσεν ήταν δευτεροετής στη Νορβηγική Σχολή Θεολογίας και σε έναν μήνα θα έμπαινε στα είκοσι δύο. Μόλις πριν από μια ώρα ήταν στο σπίτι της καλύτερης φίλης της, έπιναν τσάι και συζητούσαν για τις σπουδές και τη ζωή τους όπως έκαναν σχεδόν κάθε Δευτέρα. Ύστερα, πριν από μισή ώρα, η φίλη την είχε βρει νεκρή. Η φίλη έμενε περίπου ογδόντα μέτρα πιο κάτω στον δρόμο – και η απόσταση από το σπίτι της νεκρής δεν ήταν πάνω από πενήντα ή εξήντα μέτρα προς την άλλη κατεύθυνση. Η φίλη την είχε βρει να κείτεται στο σκοτάδι, και οι μελανιές στον λαιμό της έδειχναν ότι μάλλον είχε στραγγαλιστεί.

Αυτά ήταν όσα ήξερα μέχρι στιγμής για τη ζωή και τον υπερβολικά πρόωπο θάνατο της Άγκνες Χάλβορσεν.

«Κανονικά θα είχα μετακομίσει από αυτό το σπίτι τον Μάρτιο. Και η Άγκνες θα ζούσε αν είχα φύγει. Μα δεν έφταιγα εγώ. Δεν υπήρχαν διαθέσιμα δωμάτια στις εστίες πριν τον Μάιο», είπε η μελαχρινή νεαρή που στεκόταν αριστερά μου. Είχε πει ότι ονομαζόταν Νόρα Γένσεν, προς το παρόν όμως απλώς τη σκεφτόμουν ως «την κολλητή της φίλη». Έμοιαζε να είναι μια καλή κολλητή, και ήταν πραγματικά αναστατωμένη.

Σκέφτηκα ότι η νεαρή Νόρα θα δυσκολευόταν να βαστάξει τις θανατηφόρες πια συνέπειες της αναβληθείσας μετακόμισής της. Της είπα ότι δεν θα μπορούσε να προβλέψει ένα τέτοιο συμ-

βάν, και ότι σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να κατηγορεί τον εαυτό της. Εκείνη ξεροκατάπτε και ένευσε, αλλά δεν είπε λέξη.

Η σιωπή της ήταν όλο και πιο στενάχωρη. Έτσι, τη ρώτησα αν είχε δει τελευταία φορά την Άγκνες Χάλβορσεν στις έντεκα παρά δέκα.

Η κολλητή φίλη ένευσε με ευγνωμοσύνη και έσπευσε να απαντήσει.

«Ναι, όπως ακριβώς είπα. Κανονικά τελειώνουμε κατά τις δέκα και μισή, αλλά απόψε περνούσαμε τόσο ωραία που το τραβήξαμε κουβεντιάζοντας ως τις έντεκα παρά δέκα. Η Άγκνες ποτέ δεν ανησυχούσε όταν ήταν να περπατήσει μόνη της νυχτιάτικα. Ήξερε ότι εγώ ήμουν πιο νευρική, οπότε πάντα μου τηλεφωνούσε μόλις έφτανε σπίτι. Ήταν σε φόρμα και περπατούσε γρήγορα, οπότε συνήθως δεν της έπαιρνε πάνω από μερικά λεπτά. Φαντάζεστε τι αγωνία είχα στις έντεκα και πέντε και μετά στις έντεκα και δέκα, όταν δεν μου είχε τηλεφωνήσει ακόμα».

Το φανταζόμουν μια χαρά – και σχεδόν ένιωσα τον φόβο της φίλης να δυναμώνει όταν σταμάτησε να μιλάει. Οπότε της ζήτησα να μου ξαναπεί πώς είχε βρει το πτώμα.

«Τηλεφώνησα δυο φορές στο πρεσβυτέριο, στις έντεκα και δώδεκα λεπτά, αλλά δεν απάντησε κανείς. Ο αδελφός της είχε μετακομίσει αλλού πέρυσι, και οι γονείς της έλειπαν για μερικές μέρες, οπότε με έπιασε μεγάλη ανησυχία όταν η Άγκνες δεν απάντησε η ίδια στο τηλέφωνο. Μετά τη δεύτερη φορά, φόρεσα το παλτό μου και βγήκα. Τη βρήκα μερικά λεπτά αργότερα. Κεϊτόταν εδώ άψυχη με τη γλώσσα να ξεπροβάλλει, με τα μάτια της να με καρφώνουν. Με κατέλαβε φόβος για τη ζωή μου, οπότε, και ντρέπομαι που το λέω, έκανα στροφή επιτόπου και έτρεξα σπίτι σαν να με κυνηγούσε ο διάβολος. Μόλις βρέθηκα μέσα και ήμουν ασφαλής, κάλεσα την αστυνομία».

Είχε ήδη πει ακριβώς την ίδια ιστορία άλλη μια φορά, όμως ήταν ακόμα πειστική. Η φίλη ακουγόταν ξέπνοη και φοβισμένη όταν είχε καλέσει το κεντρικό αστυνομικό τμήμα ακριβώς πριν τις εντεκάμιση, όμως ήταν εντυπωσιακά σαφής για όσα είχε δει και πού.

Είπα στη φίλη ότι είχε αντιδράσει πολύ καλά στην τραγωδία και ότι κανείς δεν θα τα κατάφερνε καλύτερα. Ύστερα όμως της

ζήτησα παρ' όλα αυτά να ξανασκεφτεί αν ήταν απολύτως βέβαιη πως δεν είχε δει και δεν είχε ακούσει κανέναν άλλο εκεί έξω προτού βρει το σώμα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι.

«Καθώς στεκόμουν εδώ, ξανασκεφτόμουν όσα συνέβησαν. Φοβόμουν βγαίνοντας από το σπίτι και ήμουν έντρομη όταν ξαναγύρισα τρέχοντας... όμως ούτε είδα, ούτε άκουσα κανέναν άλλο».

Και πάλι φαινόταν πολύ πειστική. Ο δολοφόνος της Άγκνες Χάλβορσεν είτε στεκόταν και περίμενε από πριν, είτε περπατούσε στην αντίθετη κατεύθυνση, πάντως αποκλείεται να είχε μείνει στα περίξ μετά τη δολοφονία. Με βάση όλα τα στοιχεία, φαινόταν ότι ο δολοφόνος την είχε σκοτώσει εκεί που στεκόμουν, ακριβώς πριν από τις έντεκα. Κι έπειτα ήταν αρκετά έξυπνος ή αρκετά τυχερός ώστε να απομακρυνθεί προτού εμφανιστεί η φίλη μετά από δεκαπέντε λεπτά.

Τη ρώτησα αν είχε παρατηρήσει μήπως η Άγκνες ήταν ταραγμένη ή φοβισμένη για κάτι. Άραγε ήξερε αν η Άγκνες ανησυχούσε για κάποιον τωρινό ή προηγούμενο φίλο, ή για κάποιον ανεπιθύμητο θαυμαστή;

«Όχι, όχι, σε αυτή την περίπτωση δεν θα την είχα αφήσει να επιστρέψει σπίτι μόνη της. Η Άγκνες δεν είχε αγόρι, ούτε τώρα και ούτε ποτέ απ' όσο ξέρω. Είχε αυστηρή ανατροφή και ήταν αρκετά σεμνότυφη σ' αυτά τα πράγματα. Απόψε ήταν ο φυσιολογικός εαυτός της. Ανυπομονούσε για την αυριανή μέρα και ανησυχούσε λιγάκι για τις εξετάσεις της επόμενης εβδομάδας».

Η φωνή της έσπασε λιγάκι καθώς το έλεγε αυτό. Και μετά έπεσε πάλι σιωπή. Αναρωτήθηκα αν η Άγκνες Χάλβορσεν είδε το πρόσωπο του θύτη στο σκοτάδι – και αν ναι, τον είχε άραγε αναγνωρίσει; Σίγουρα θα διευκόλυνε την εξιχνίαση της υπόθεσης, αν και καμία υπόθεση δεν ήταν ποτέ εύκολη. Η βροχή δυνάμωνε και δεν υπήρχε λόγος να πιστεύουμε ότι ο δολοφόνος μάς είχε κάνει τη χάρη να αφήσει πίσω του κάποιες ενδείξεις.

Η τσάντα της Άγκνες Χάλβορσεν ήταν στο έδαφος δίπλα της. Κρατούσα στο χέρι μου το πορτοφόλι της. Εκτός από τη φοιτητική ταυτότητα και ένα μηνιαίο πάσο της Εταιρείας Συγκοινωνιών Όσλο, είχε δύο χαρτονομίσματα των πενήντα κορωνών, τρία των δέκα κορωνών, και δύο κέρματα της μιας κορώνας. Ήταν κάπως

περισσότερα μετρητά απ' όσα θα περίμενες να έχει μαζί της μια νεαρή, αλλά σε καμία περίπτωση δεν ήταν τεράστιο ποσό.

Τίποτα δεν έδειχνε ότι η Άγκνες Χάλβορσεν είχε οικονομικά προβλήματα. Και δεν υπήρχε λόγος να πιστέψουμε ότι το κίνητρο ήταν η ληστεία.

Εκτός από το πορτοφόλι, η τσάντα της δεν περιείχε παρά μόνο δυό κραγιόν, ένα μαντίλι και έναν κρίκο με δύο κλειδιά χωρίς αναγνωριστικά σημάδια. Κι ένα μικρό χαρτάκι, μήκους περίπου δυόμισι εκατοστών και ελάχιστα μικρότερου πλάτους. Το κοίταξα, μπερδεμένος. Ήταν ένα σχέδιο, και κρίνοντας από τις σκληρές πλευρές του, ήταν κομμένο από βιβλίο.

«Ξέρετε αν συνήθως το είχε αυτό μαζί της;» ρώτησα, δείχνοντας το χαρτάκι στη φίλη της.

Εκείνη το κοίταξε για μερικά δευτερόλεπτα και μετά κούνησε γοργά το κεφάλι.

«Όχι, δεν το έχω ξαναδεί στα μάτια μου, και δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι θα το κρατούσε στην τσάντα της. Η Άγκνες ήταν πολύ νοικοκυρεμένος άνθρωπος και πάντα πετούσε ό,τι χαρτάκια και σημειώματα δεν χρειαζόταν πια. Δεν είχε μικρότερα αδέρφια, οπότε δεν διάβαζε παιδικά βιβλία. Και δεν της άρεσαν τα ζώα, ειδικά τα έντομα. Μπα, δεν φαίνεται πιθανό να το κουβαλούσε μαζί της».

Στάθηκα εκεί εξετάζοντας το σκίτσο ενός καφέ μυρμηγκιού, με την παράδοξη βεβαιότητα ότι αυτό το φαινομενικά ασήμαντο εύρημα ίσως αποδεικνυόταν πολύ σημαντικό για την έρευνα. Ή για κάποιον άγνωστο λόγο η είκοσι ενός ετών Άγκνες Χάλβορσεν είχε ξαφνικά αρχίσει να κουβαλά μαζί της μια εικόνα ενός μυρμηγκιού που ήταν κομμένη από ένα παιδικό βιβλίο ή ο δολοφόνος, για λόγους που ήταν ακόμα πιο ασαφείς, την είχε αφήσει στην τσάντα της.

Όπως στεκόμασταν εκεί, κατάλαβα ξαφνικά τι πήγαινε στραβά με τα ρούχα της. Κάτω από το αδιάβροχο της, η μπλούζα της ήταν κουμπωμένη λάθος. Κι αυτό δεν ταίριαζε με την εντύπωση που είχα σχηματίσει μέχρι στιγμής για τη νεκρή. Ρώτησα ευθύς αμέσως τη φίλη της αν η μπλούζα της ήταν κουμπωμένη λάθος πριν από μία ώρα.

Η Νόρα Γένσεν άφησε μια κοφτή ανάσα και ταλαντεύθηκε

για μια στιγμή, αλλά κατάφερε να μείνει όρθια και η φωνή της ήταν σταθερή όταν μίλησε.

«Όχι, είμαι σχεδόν εκατό τοις εκατό σίγουρη ότι δεν ήταν κουμπωμένη λάθος. Η Άγκνες έλεγε ότι δεν μπορούσε να αναπνεύσει κανονικά αν η μπλούζα της ήταν κουμπωμένη μέχρι πάνω και το δωμάτιο ήταν ζεστό, οπότε άφηνε συχνά ανοιχτά τα πάνω κουμπιά. Δεν την είχα δει ποτέ να κουμπώνει λάθος τη μπλούζα της, και είμαι σίγουρη ότι δεν ήταν έτσι απόψε. Καθόμασταν αντικριστά, επομένως όλο και κάτι θα είχα δει και θα είχα σχολιάσει».

Κοιτάξαμε και οι τρεις τη νεκρή και τα κουμπιά της μπλούζας της. Η φίλη της σιγόκλαιγε.

Ο αστυφύλακας μου πρόσφερε απροσδόκητη χείρα βοηθείας. Παρατήρησε πως δεν υπήρχαν ίχνη πάλης και ότι η νεκρή φούρουσε ακόμα τη φούστα της, οπότε η λεπτομέρεια της μπλούζας μάλλον δεν σήμαινε κάτι.

Είπα ότι συμφωνούσα. Η Νόρα Γένσεν δεν είπε τίποτα, όμως η ανάσα της ηρέμησε ακούγοντάς το. Παρά ταύτα, η λάθος κουμπωμένη μπλούζα της αείμνηστης Άγκνες Χάλβορσεν ήταν ένα καινούριο αίνιγμα μέσα στο ευρύτερο μυστήριο, και με ενοχλούσε.

III

ΣΤΙΣ ΔΩΔΕΚΑ ΚΑΙ ΜΙΣΗ ο τόπος του εγκλήματος είχε περιφραχθεί με ταινία και είχαν έρθει το ασθενοφόρο και η ομάδα του εγκληματολογικού. Άφησα τον αστυφύλακα να φρουρεί και πήγα τη φίλη στο σπίτι. Με ευχαρίστησε ευγενικά και κοίταξε δυο φορές ολόγυρα πριν μπει μέσα. Το χερούλι της πόρτας γύρισε τρεις φορές όταν εκείνη μπήκε μέσα· προφανώς ήθελε να βεβαιωθεί ότι η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Υπέθεσα ότι η Νόρα Γένσεν ήταν ανέκαθεν η κάπως κοντύτερη, νευρική φίλη της νεκρής, αλλά παρ' όλα αυτά απόψε είχε δείξει ότι διέθετε σθένος και πρωτοβουλία.

Όταν μπήκε στο σπίτι, κοντοστάθηκα για μερικά λεπτά και μετά προχώρησα, προσπέρασα τον τόπο του εγκλήματος, και πήγα στο πρεσβυτέριο όπου έμενε η Άγκνες Χάλβορσεν.

Κανένας δεν άνοιξε την πόρτα όταν χτύπησα το κουδούνι, όμως το φωτάκι έξω ήταν αναμμένο. Το πρεσβυτέριο του Χουβσέτερ ήταν ένα μεγάλο και κομψό ξύλινο σπίτι καφέ χρώματος,

και ο κήπος ήταν εξαιρετικά φροντισμένος και χλοερός γι' αυτή την εποχή του χρόνου. Σύμφωνα με την πινακίδα δίπλα στην πόρτα, έμεναν εκεί οι Βάλντεμαρ, Ενριέτα, Χέλμα και Άγκνες Χάλβορσεν. Μόνο που αυτό δεν ίσχυε πια. Με έπιασε αμηχανία όπως στεκόμουν και κοίταζα την πινακίδα.

Και η αμηχανία δεν λιγότεψε όταν μπήκα μέσα με τα κλειδιά της νεκρής. Είπα στον εαυτό μου ότι ήταν καθήκον μου να ερευνήσω για τυχόν καινούρια στοιχεία στο σπίτι της. Το μεγάλο κλειδί γύρισε στην κλειδαριά με ευκολία.

Το σπίτι ήταν ενοχλητικά τακτοποιημένο και νοικοκυρεμένο. Προφανώς οι γονείς προτού φύγουν είχαν βάλει στη ντουλάπα όσα ρούχα δεν φορούσαν. Στο χολ ήταν κρεμασμένο μονάχα ένα κίτρινο καλοκαιρινό μπουφάν. Υπέθεσα πως ανήκε στην Άγκνες Χάλβορσεν. Όμως δεν υπήρχε τρόπος να μάθω αν το είχε βγάλει για το καλοκαίρι ή αν το είχε αλλάξει με το αδιάβροχο ωρύτερα απόψε. Ότι και να είχε γίνει, δεν ήταν ευχάριστη εικόνα. Το μπουφάν ήταν βγαλμένο για ένα ακόμη καλοκαίρι το οποίο όμως η ιδιοκτήτριά του δεν θα έβλεπε ποτέ. Έβγαλα τα παπούτσια μου στο χολ και μπήκα στο σπίτι μόνο με τις κάλτσες.

Πάνω ανακάλυψα μια πιο παιδιακίστικη πλευρά της αείμνηστης Άγκνες Χάλβορσεν. Στην πόρτα μιας κρεβατοκάμαρας έγραφε *Το Βασίλειο της Άγκνες* με μεγάλα κόκκινα, πράσινα και μπλε γράμματα, πιθανότατα μια ταμπελίτσα που είχε κρεμάσει όταν ήταν παιδί και είχε ξεμείνει εκεί.

Πίσω από την πόρτα όμως ήταν το δωμάτιο μιας ώριμης και σοβαρής νεαρής. Στο γραφείο υπήρχε μια νορβηγική Βίβλος και δύο γερμανικά βιβλία θεολογίας, με μεγάλους τίτλους που θα έπρεπε να παλέψω για να τους προφέρω σωστά. Η βιβλιοθήκη ήταν γεμάτη από βιβλία λυκείου, κι επίσης συγγράμματα θεολογίας και το βιβλίο με τις εισαγωγικές εξετάσεις του πανεπιστημίου. Δεν υπήρχαν παιδικά βιβλία, με εξαίρεση μια παιδική Βίβλο, ούτε βιβλία για μυρμήγκια ή άλλα έντομα.

Το κρεβάτι ήταν καλοστρωμένο και είχε καθαρά σεντόνια, και στο τραπεζάκι δίπλα του δεν υπήρχε ούτε κόκκος σκόνης. Αν η Άγκνες Χάλβορσεν είχε κάποια εφηβικά είδωλα, αυτά δεν είχαν χώρο στους τοίχους. Ούτε κάποιοι πιθανοί έρωτες. Υπήρχε όμως μια φωτογραφία από τη βάπτισή της, που έδειχνε μια μι-

κρούλα Άγκνες μαζί με τους καμαρωτούς γονείς της και τον μεγαλύτερο αδελφό της. Και μια φωτογραφία της τάξης της από το λύκειο, όπου το μόνο άτομο που αναγνώρισα, με εξαίρεση την ίδια την Άγκνες Χάλβορσεν, ήταν η φίλη της, η Νόρα Γένσεν. Μου φάνηκε αρμόζον που η Άγκνες ήταν η ψηλότερη και η Νόρα η κοντύτερη στη σειρά των κοριτσιών, και ότι επίσης η Άγκνες ξεπερνούσε στο μπόι τα περισσότερα αγόρια.

Τα συρτάρια του γραφείου περιείχαν χρονολογικά καταχωρισμένες σημειώσεις από διαλέξεις και μαθήματα, και ένα πιστοποιητικό με τους τελευταίους βαθμούς της στο σχολείο, που ήταν εντυπωσιακοί. Όμως δεν είχαν τίποτα άλλο το ενδιαφέρον.

Δεν ήξερα τι άλλο έλπιζα να βρω ανοίγοντας τα συρτάρια, μόνο ότι δεν το είχα βρει. Δεν υπήρχαν μυστικές ερωτικές επιστολές και μυστηριώδεις εικόνες αγνώστων. Εν ολίγοις, δεν υπήρχε ίχνος ενδεχόμενου δολοφόνου ή πιθανού κινήτρου.

Η εκλιπούσα Άγκνες Χάλβορσεν αδιαμφισβήτητα είχε δολοφονηθεί, όμως προς το παρόν είχε αποδειχθεί ασυνήθιστο θύμα.

Πίσω από την πόρτα ήταν το πρόγραμμα των μαθημάτων της στη Θεολογική Σχολή. Πρόσεξα μεθοδικά ότι την επόμενη μέρα δεν είχε μαθήματα, αλλά σήμερα το απόγευμα είχε ένα μάθημα ανάμεσα στις δύο και τις τέσσερις. Οι σημειώσεις της ήταν πάνω-πάνω στη στοιβα στο πάνω συρτάρι. Το γεγονός ότι η Άγκνες Χάλβορσεν είχε πάει στο μάθημα ίσως να έριχνε φως στις τελευταίες ώρες της ζωής της.

Η πόρτα του Βασιλείου της Άγκνες ήταν ξεκλειδωτή όταν την άνοιξα. Όμως βγαίνοντας μου ήρθε η ιδέα να δοκιμάσω αν το άλλο κλειδί στον κρίκο ήταν γι' αυτή την πόρτα. Κι αποδείχθηκε ότι έτσι ήταν.

Καθώς στεκόμουν εκεί, η σιωπή έσπασε ξαφνικά όταν ένα μεγάλο ρολόι με κούκο στην τραπεζαρία ανακοίνωσε πως ήταν μία η ώρα. Δεν υπήρχαν πολλά που μπορούσα να κάνω για να προχωρήσω την υπόθεση μόνος μου εδώ στο σκοτάδι. Έτσι κλείδωσα την πόρτα του πρεσβυτερίου στο Χουβστέτερ, όσο προσεκτικά και αθόρυβα την είχα ξεκλειδώσει, επέστρεψα στο αυτοκίνητό μου, και πήγα σπίτι.

Ακόμα κι όταν αποκοιμήθηκα, με στοιχειωναν η μελανιασμένη γλώσσα και τα ορθάνοιχτα μάτια της κόρης του εφημέριου.